

bredde av 15 meter. Isen har nok også smeltet nedenfra, så høiden under hvelvet er noe mindre nu enn forrige gang. Nu er hulen fylt av en munter støi. — — —

Dette er en severdighet, men turister som måtte ønske å avlegge et besøk i «Speilsalen», gjøres oppmerksom på at hulen kun er tilgjengelig i somrer med lite sne i fjellet, og da helst i august måned og utover høsten. Man følger den vanlige påskerute Gjevilvannet—Trollheimshytta på østsiden av Blåhø — forbi Blåtjern — op til det mitre Svartvann (1264 meter over havet). I den søndre del av dette vann — hvor det har utløp mot det sønnenfor liggende mindre vann — finner man inngangen til ishulen som dekker bekken i hele dens lengde. Bekken er imidlertid ikke avsatt på kartet. Dette viser nemlig at det midtre vann har selvstendig avløp til Blåtjern. I virkeligheten går avløpet gjennom det lille vann, og det er mellom disse to — under den store snebre som strekker sig ned fra Blåhø — at den eiendommelige og vakre naturformasjon som er blitt kalt «Speilsalen» har sin beliggenhet.

Jeg vil anbefale alle som sensommers tid vandrer ruten Gjevilvannet—Trollheimshytta å legge veien om «Speilsalen»

KRISTIANSUND OG NORDMØR

kan De lett vint og med stort utbytte ta med i Deres reiserute, når De ellers får lyst på en ferietur til Møre. Det er greit å besøke disse trakter nu, enten det skjer med Raumabanen eller Dovrebanen.

Til sommeren blir den vidunderligste bilvei ferdigbygget helt til Kvisvik — ytterst på Tingvollhalvøen, og derfra blir der ypperlig fergeforbindelse på trekvart time til Kristiansund.

Forsøk rundturen: Bjerkåk—Surna—Kvanne—Røkkum—Kvisvik, eller Opdal—Sundal—Kvisvik, og videre om Kristiansund til Molde og Åndalsnes eller omvendt. De angrer ikke på den turen.

Der er både i Surnadalen og Sundalen såvel som i Kristiansund gode hoteller, og naturen er så vakker som noe sted i vårt land.

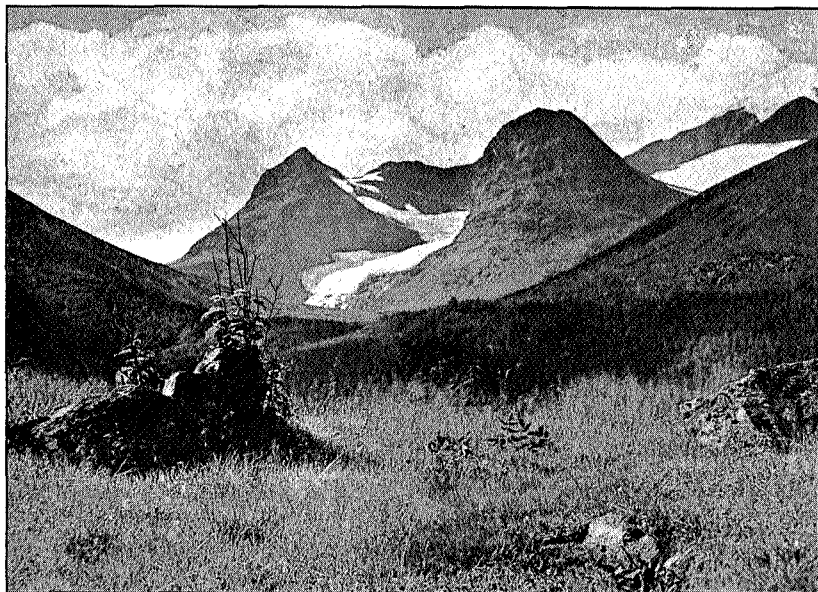
Biler De utover Tingvollhalvøen, så stans på Tingvoll og bese den herlige, gamle, nettop skjønnsomt restaurerte kirke, med den idylliske prestegård. Også på Tingvoll er godt hotell.

Surnadalen er blid og mild, vid og bred, med store og velstelte gårder og den herligste vegetasjon; rolig og trygg, næsten som Trøndelagen, men man merker her også vestlandsnaturens villhet.

Sundalen er helt forskjellig — storslått og vill, men allikevel et kornkammer med store sletter i den brede dalbunn, med store gårder og praktfull vegetasjon. Dalen fortjener tid og studium.

En sidedal til Sundalen er *Lilledalen*, hvis fantastiske ville natur, kranset av 2000 meters høie fjellvegger og sylkvasse tinner, er ubeskrivelig — den må sees.

Disse dalfører har i lange tider blandt sine beste venner hatt britiske laksefiskere som årvisse sommergjester. Briterne elsket vår natur og kom hvert år tilbake. For dem var disse sommerbesøk livets salt.

Grasdalen.

Overalt hvor De ferdes på disse trakter befinner De Dem alltid i de herligste omgivelser, med utsyn til det blideste grønne, brudt av skinnende fjorder og kvasse tinnerekker hvor hist og her en bræarm stikker sig frem.

Men mot kysten blir naturen tammere, og snart passeres fjordmunningen, og De ser ut mot gråvaskede fjell og havsprøit.

Der ligger Kristiansund, havomkranset, men lunt.

Byen ligger fritt og åpent i den avdempede overgang fra fjellene ut mot det uendelige hav. Det er klippfiskens by — en gammel by med megen morsom bebyggelse og vakre farver. En kjent maler sa mig en septembermorgen nede ved havnen, at slike farver og slikt lys hadde han aldri før sett nordenfor Biscaya.

Et kvarters spaseretur er det fra hotellet op til «Varden», og den turen må De ta, for utsynet er den vel verdt. Innover ser De en herlig fjellverden, og utover: båer, skjær og det uendelige havet i evig skumsprøit med Grip fyr dekorativt plassert for å bryte overgangen mellom himmel og hav.

Giklingdalen.

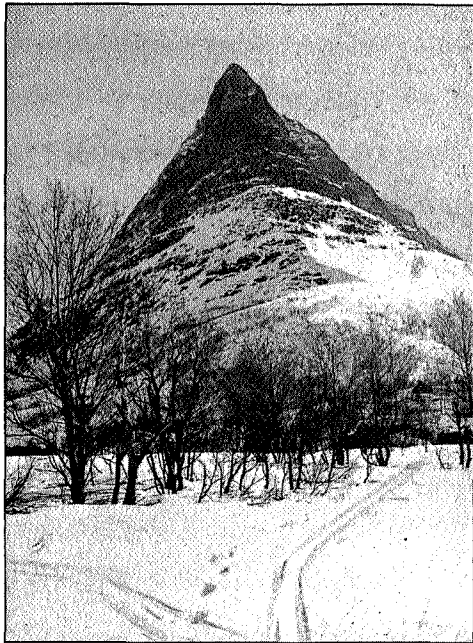
Ja, Grip fyr minner oss om, at her er det farlig for ukjente å ferdes. Her bryter sjøen overalt og skumsprøiten står himmelhøit som ved mineeksplosjoner. Er havet litt urolig ligner det som fråden over en milelang tanngar.

Hvis været er bra, lei da en motorbåt og dra ut mot Grip og Smølen med deres tusener av holmer og skjær. Et skiftende og yrende fugleliv møter De her alle vegne. Titusener av sjø- og vadefugl. Besøk også Grips interessante lilleputtkirke, og se dette lilleputtsamfund, Norges minste kommune.

Halvdagsturer kan gjøres til Bremsnes med stor berghule, og til Kværnes med interessant eldgammel kirke.

Men fremfor alt glem ikke turen til Grip og Smølen en godværsdag. De får et minne for livet.

Er De så ferdig med Kristiansund og omegn, står der gode ruter på de mange vakre fjorder til Deres disposisjon. De kan eksempelvis ta til Batnfjorden og videre til Molde. Alt er lett vint, bekvemt og hurtig.

Innerdalstårnet.

bygget flere gode hytter for fotvandrere i Sundalsfjellene og herfra mot Dovre og Lesja. Likeledes har *Trondhjems Turistforening* utført et prisverdig arbeide i Trollheimen.

Er De f. eks. i Surnadalen eller Rindalen, så kan De på en dag nå Trollheimshytten i hjertet av Trollheimen, hvorfra der er en rimelig dagsmarsj til Kårvatn i Todalen. Derfra er der kjørevei til det fruktbare Stangvik og Surnadalen, hvis De da ikke foretrekker å vandre videre over til Innerdalen. Innerdalen er en naturens perle i de vildeste alpelandskaper.

Vil De til fjells fra Sundalen, er der en bakket kjørevei op fra Gjøra til Jenstad, hvor De næsten svimler over den fenomenalt vilde, men så vakre natur. Derfra er der opmerket sti til Åmotdalshytten ved Sneheten. Eller De tar til Svisdal, vis a vis Jenstad, og videre til Gruvedalshytten og Aursjøen, hvor De blir vel og godt mottatt på den gode turisthytte.

Fra Sundalsøren kan De om Lilledalen også nå Aursjøhytten,

Nordmørsfjordene går som en vifte til øst og syd ut fra Kristiansund og de er vakre alle sammen — aldri ensformige.

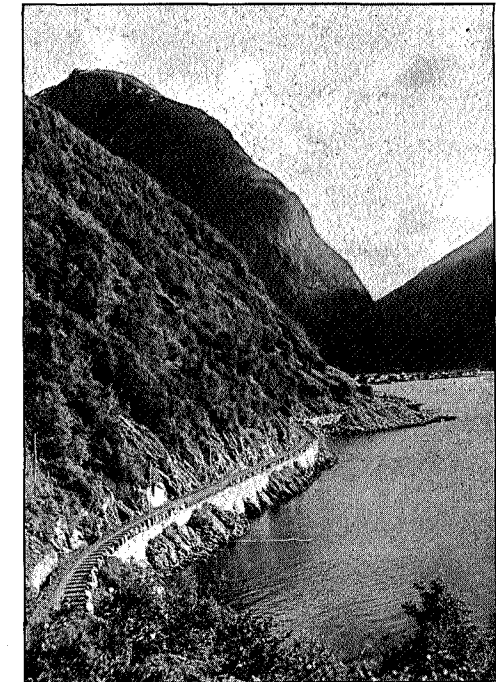
Nu har jeg i store trekk gitt Dem litt veiledning om en rundtur mellom Dovrebanen og Raumabanen. Men hvis De er fotturist og gjerne vil ha en kort orientering om, hvordan De fra våre dalfører lettest kan komme til fjells, skal jeg gi Dem noen få vink herom.

Kristiansunds Turistforening har vardet og merket op flere hundre kilometer fjellruiter og

og De vil stadig gå begeistret og imponert over den storslagne natur som alltid følger Dem.

Fiskestang kan De gjerne ta med, når De besøker Nordmøre. Der er mange gode ørrervann og småelver, og de vennlige og gjestfrie nordmøringer nekter ikke en turist den gleden. De vil overalt bli godt mottatt.

Vi nordmøringer ønsker våre venner turister velkommen hit til oss. Jeg har om vår naturs skjønnhet brukt mange superlativer. Men når De snart kommer, vil De ikke bli skuffet. De vil finne mange flere idyler enn dem som jeg her har kunnet ta med.

Den nye vei Opdøl—Sunndalen.

En efterskrift gir jeg dere trondhjemmere.

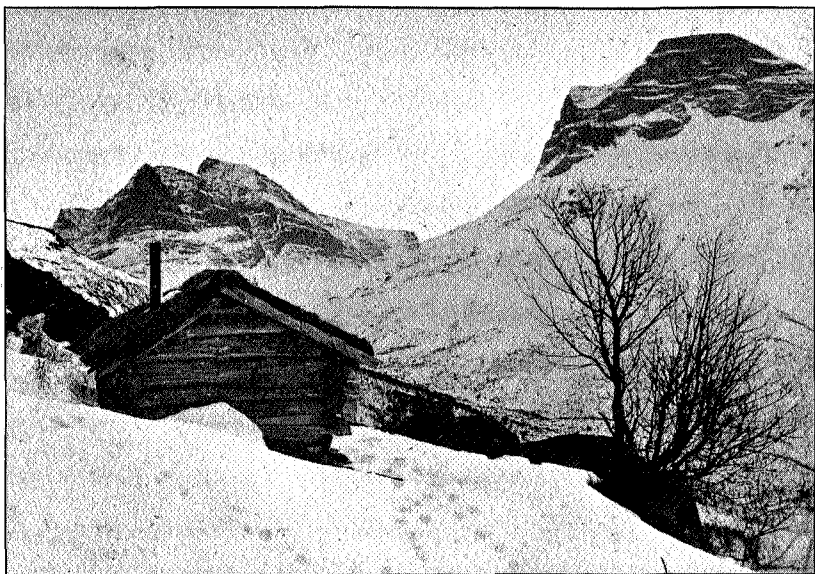
Husk på at vi setter stor pris på å se dere på våre trakter; for dere er alltid rolige og koselige å møte.

Det er jo også så liketil for dere å besøke våre hytter, og når vi nu er inne på dette, da vil jeg anbefale Åmotdalen, Skamsdalen, Gruvedalen og Aursjøen.

Åmotdalen har dere slik givendes adgang til fra Drivdalen, men utenom min gode venn *Ludv. Sivertsen* og noen få andre, ser jeg sjelden Trondhjemsnavne i journalene.

Åmotdalshytten er en god hytte for oss fjellfolk, og naturen der er fjellet konsentrert.

Alle liker sig der. Men når De en gang går videre, da er der så mange både vardede og uvardede veier å gå.

Nerdalseter med Innerdalstårnet og Skarfjell.

Min kjærlighetssti på den kanten er fra Åmotdalshytten forbi Lusebutjernene og vest for Dyrlæga mot vannskillet mellom Svartådalen og Grønlskardalen, over mot Svarthammerhullet og Aursjøen. Hvis jeg da ikke tar ned Grønlskardalen med all villskapen der til Gruvedalen.

I denne sne- og stenørken får en turist gå i fred i et hvert fall. Det eneste De ser spor av er villrenen.

Denne tur er noe lang, for den tar ca. 14 timer. Men en kan vel for en gangs skyld være tidlig ute; og så har man den herlige følelsen av at man kun har sig selv å stole på. Og for en gangs skyld ser en også hvor liten man er, men selv i denne sin litenhet er man *fri*.

Harald J. Loennechen.

HUNDE-KJØRING

AV SIGURD SKAUN

Menneskets evne til å tilpasse sig naturforhold er ofte forbløffende. Hvilken tilpasningsevne røber ikke oppfinnelser som for eksempel ski og skøiter? Skøitene har vært gjenstand for en lengere utvikling. Det er en himmelvid forskjell mellom de første islegger, laget av dyreknokler, og de moderne panser-skøiter. Men denne utvikling skyldes nu først og fremst opdagelsen av et nytt materiale, stålet. Mer stillestående er skiens historie. Den har — stort sett — hatt den samme form siden tidenes morgen, den er allerede i sin første form så fortreffelig at den ikke kan gjøres stort bedre!

Men av og til synes det som om denne tilpasningsevne plutselig slår klikk. Hvorfor er skien ukjent hos et sne-folk som eskimoene? Materialmangelen, vil man kanskje innvende. Men eskimoene har nu rekved nok til å lage sig sleder og kone-båter — de vilde også kunnet lage sig ski. Og er dette med eskimoene ikke overbevisende nok, så la oss tale om Canadas indianere. De bor midt i tykke skogen — men ski kjente de ikke før hvite menn bragte den over havet.

La oss nu for resten ikke bryste oss så svært meget på naturfolkens bekostning — også *vår* tilpasningsevne svikter av og til. Vi har og har i uminnelige tider hatt skøiter til å ta oss frem med over våre store islagte sjøer og fjorder, vi har ski til å korte flyenes og viddens uendelige snebedekket med. Men det vinterlige transportmiddel, det både eskimoer og indianere har — har vi det? Vi har både hunder og sleder og først og fremst behov. Men har vi tilfredsstillt det?

Det er intet mindre enn en grandios pussighet at hundekjøring har vært uanvendt i Skandinavia inntil for etpar år siden. Hvilken